

KDO Jana Ryšánková **BOJUJE,** **VYHRÁVÁ**

COSMOPOLIS

Skutečný
příběh

Jana Ryšánková

**KDO
BOJUJE,
VYHRÁVÁ**

GRADA PUBLISHING

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Kdo bojuje, vyhrává

Jana Ryšánková

Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

Odpovědná redaktorka Eva Škrabalová

Sazba a grafická úprava Anita Ponešová

Jazyková korektura Martina Mojzesová

Fotografie v textu archiv autorky, Jakub Smékal a Bára Ambrosová

Fotografie na obálce Bára Ambrosová

Počet stran 192

První vydání, Praha 2018

Vytiskla tiskárna FINIDR

© Grada Publishing, a.s., 2018

Cover Design © Grada Publishing, a.s., 2018

ISBN 978-80-271-2147-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-2146-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-0769-8 (print)

OBSAH

Úvod	7
~ KAPITOLA 1 ~ Těhotenství	8
~ KAPITOLA 2 ~ Diagnóza	26
~ KAPITOLA 3 ~ Rozhodování	48
~ KAPITOLA 4 ~ Operace	64
~ KAPITOLA 5 ~ Chemoterapie	74
~ KAPITOLA 6 ~ Narození Stellinky	94
~ KAPITOLA 7 ~ Ozařování	106
~ KAPITOLA 8 ~ Chemoterapie a druhá operace	130
~ KAPITOLA 9 ~ Ukončení léčby	172

Úvod

Milý čtenáři,

dostává se ti do rukou skutečný a emotivní příběh o boji mladé dívky s nádorovým onemocněním. Už samotná diagnóza je děsivá. Její boj byl však o to komplikovanější, že byla již několik týdnů těhotná. Je to zpověď maminky, která musela čelit mnohým nástrahám této nemoci. Jednu chvíli nevěděla, jestli bude schopna donosit zdravé dítě, nebo jestli jí nebudou muset amputovat nemocnou nohu. Vše záleželo na tom, jak zvládne jednotlivé kroky léčby a jak dokáže bojovat s touto nepříjemnou a zákeřnou nemocí. Popisuje své úsilí, se kterým se pustila do celého procesu uzdravování. Sami se tak můžete přesvědčit, jak je těžké udržet si po celou dobu pozitivní myšlení a kolik je třeba energie pro takový boj. Neocenitelná je samozřejmě i pomoc celé rodiny a přátel. I přes to všechno člověk často upadá do depresí, a pak už záleží vše jen na tom, jak rychle je schopen se s aktuálním stavem vyrovnat. Překážky však mohou být obrovské. Nejistota, ztráta vlasů, nutnost druhé operace, těžké stavy po chemoterapii či po ozařování – tím vším si tato maminka musela projít.

Díky této knize se můžete vžít do pocitů takto nemocného člověka a jeho postupného zdolávání jedné nástrahy za druhou. Jak už skoro překračuje cílovou čáru a během okamžiku je vržen zpátky, téměř na začátek, a ocitá se psychicky na dně.

Je to ale hlavně kniha o velkém boji, o síle pozitivní energie a o velkém odhodlání. Tato mladá maminka může být vzorem pro všechny, kteří se s podobnou diagnózou utkají, ale také pro ty, kteří musejí překonat jakýkoli problém ve svém životě.

Autorka se tak chtěla podělit o své zkušenosti, a hlavně předat všem lidem důležitý vzkaz – nikdy se nevzdávat. Někdy se zdá být situace neřešitelná, ale hlavní je stále bojovat.

Protože dokud člověk bojuje, vyhrává...

~ KAPITOLA 1 ~

Těhotenství

V práci, v módním obchodě Takko fashion, kde pracuji už půl roku, se rozplývám v dětském oddělení, které jsem dostala tento měsíc na starost. S každým prřavým oblečením, které vytahuji z krabice, se skoro mazlím. Představuji si, jak by můj precek v jednotlivých kouscích vypadal, a jsem z té představy nadšená. Mám v sobě takovou hřejivou, radostnou euforii. Cítím se skoro jako nastávající máma, která se chystá vybavit obrovský dětský šatník. Vážně si tu představu ohromně užívám. Mezitím do obchodu kráčejí maminky, které se zastavují v dětském oddělení a prosí mě o radu ve výběru velikostí. Vždy si s nimi výborně rozumím, protože vybírání věcí je pro mě velká zábava a spokojenost zákazníků je pro mě důležitá. Každý kousek oblečení v prodejně je ale tak krásný, že i já mám kolikrát problém zákaznici dobře poradit.

„Já bych si je vzala všechny,“ chichotám se s další nastávající maminkou, která má už velké těhotenské břicho. Pořád na ni musím zírat a usmívat se. Má v sobě nový život, a to je pro mě neskutečně krásná představa.

Končí mi směna, jdu domů pěšky, abych si pročistila hlavu a trochu popřemýšlela o životě. S Petrem máme bydlení, oba ucházející práci, daří se nám a všechno je, jak má být. Ale po dnešní směně mám pocit, že ve svém životě něco už dlouhodobě postrádám. I po příchodu domů a hezkém večeru při dobré večeři, kterou mi Petr nachystal, a s vínem k tomu, mám v hlavě stále velkého brouka. Jdeme si oba lehnout, protože ráno vstáváme brzy do práce. Najednou ze mě, ani netuším jak, vypadla věta: „Co kdybychom si časem udělali miminko?“ Vyhrknu na Petra tak, až jsem se zastyděla. Chytám se za pusu. Co to na něj hrnu sotva po několikaměsíčním vztahu?

„Neblázní, na tohle je ještě brzy. Tak za dva roky si o tom můžeme popovídat,“ odpovídá mi Petr, otočí se a pokouší se usnout.

Já ale ještě dlouho do noci zírám do stropu a přemýšlím, jaké by to bylo, kdybych se stala mámou. Je to nádherná představa. Naši budoucnost vidím tak růžově. Ale až za dva roky?!? Co když neotěhotním hned, jakmile se rozhodneme, a ze dvou let jich bude mnohem víc? Nebo co když jeden z nás není plodný a nebudeme moci mít děti vůbec? Horký letní vzduch se chvěje a mě se zmocnil mateřský pud plnou silou. Následující dny nemám v hlavě nic jiného než to, že chci dítě. V práci vídám spousty maminek s kočárky. Vždycky jsem na ně zírala a záviděla jim, jaké štěstí a poklad u sebe mají. Pokaždé, když je v obchodě prázdnou, anebo se blíží konec směny, chodívám do dětského oddělení a prohlížím si ty mrňavé oblečky. A vždy jsem z toho tak naměkko, že už bych si nejraději ty hezké kousky všechny koupila a měla je nachystané pro naše děťátko. Abych si mateřství ještě více přiblížila, navštěvuji častěji své kamarádky, které už děti mají. Okukuji, co mě všechno v tomhle krásném období čeká. Nikomu jsem o svém toužebném přání neříkala, a už vůbec jsem to dále nerozebírala s Petrem. Stejně by mi odpověděl stejně. Nechci ho od sebe odehnat nebo v něm vzbudit pocit, že na něj příliš tlačím. Ale dítě s ním si velice přeji. Snažím se toto přání v sobě nějak utlumit a přesvědčit samu sebe, že až to přijde, tak to prostě přijde. Dítě se podle mého mínění stejně nedá pořádně naplánovat. Je to prostě osud.

Petr se chystá odjet na čtrnáct dní služebně na Slovensko. Já jsem na léto dostala plný úvazek, takže celé dny trávím v práci. Je to další pří-

ležitost, jak si finančně přilepšit z obou stran. Kdo ví, pak už bychom mohli rodičovství plánovat třeba i dříve než za dva roky. „Budu teď pro to dělat vše,“ říkám si. Beru to všechno tak vážně, že si i začínám počítat, kolik mám odpracovaných dnů, abych měla nárok na mateřskou. Začínám si zjišťovat vše potřebné, ať mě nic nepřekvapí. Ve volném čase chodím s kamarádkami na kávu, do bazénu, zkrátka si užívám horčických dnů, protože léto miluji. Mrzí mě, že teď nemůžu být s Petrem. Je to naše první léto. Ale slíbil mi, že až se vrátí, tak si společně všechno vynahradíme. Každý den si telefonujeme, pišeme a posíláme fotky, aby nám nebylo smutno. Skvěle nám to spolu klapě. Už když jsme spolu začínali chodit, tak mi řekl, že by chtěl tentokrát vážný vztah a časem založit rodinu. Jsem přesvědčená, že jsem našla toho pravého. Párkrát jsme navštívili i společné přátele, kteří už rodinu mají. Petr si s dětmi opravdu rozumí. Pro všechny je vždy velice oblíbeným strejdou. Při pohledu na něj a děti, jak si s nimi hraje a dělá legrácky, jsem se jen rozplývala a představovala si, až si takhle bude jednou hrát s naším pokladem. Čtrnáct dní na Slovensku pomalu uteklo. Konečně se blíží Petrův návrat domů. Bohužel tu bude jen na čtyři dny. Pak se tam musí vrátit na dalších deset dní. Jeho návrat vychází na den před mými narozeninami. Těším se, že aspoň tehdy budeme spolu. Nemohu se ho dočkat. Beru si v práci dovolenou a začínám vymýšlet, co všechno podnikneme, aby si volno co nejvíc užil. Nejspíš ale většinu času strávíme spolu doma ruku v ruce a pak si zajdeme sednout na studené pivo a limonádu někam na zahrádku a osvěžit se.

Po dlouhých čtrnácti dnech začíná má krátká dovolená a já už od rána nedočkávkě čekám na Petrův návrat. Ještě na poslední chvíli uklízím veškerý nepořádek a s napětím očekávám rachot klíčů v zámku. Jsem ráda, že mám konečně důvod dát zase domácnost do pořádku, jinak bych už neměla snad ani kde spát. Z dvanáctihodinové směny přicházím domů vždy zničená, zalehnu do postele a dny trávím pouze venku nebo válením se a posedáváním na balkoně s kávou a oblíbenou knihou. Uklízet se mi opravdu vůbec nechce. Obzvlášť v takových vedrech. Až se tomu musím smát. Když je tedy domov opět zútulněn a uklizen, mířím do koupelny a šatníku, abych se Petrovi co nejvíc líbila. Navrhl mi v ranní SMS, že bychom si mohli jít někam sednout,

aby mi povykládal všechny své zážitky. Při čem se lépe povídá než při českém pivu? Netrpělivě chodím k oknu a vyhlížím bílou dodávku, se kterou má přijet. Jsem tak nedočkavá, cítím se nervózně, jako bychom se neviděli půl roku. Maxim, náš domácí čtyřnohý mazel, už nervózně vyje u dveří, a já tak vím, že Petr konečně přichází. Když ho vidím ve dveřích, padám mu do náruče a začínám ho pusinkovat jako posedlá puberťačka. Od té chvíle už se cítím zase absolutně spokojená.

Na zahrádce blízké hospůdky mi vypráví vše, co na Slovensku dělali, jací jsou tam lidé, jídlo a jaká je tam krásná příroda. Odcházíme až pozdě večer. Nehnuli jsme se od sebe ani na minutu. Pořád jsme spolu a užíváme si každou společnou chvíli. Chodíme každý den na procházku, cestou si vždy dáme něco dobrého. Zašli jsme si i zahrát bowling, který má Petr moc rád. Chci mu splnit, co mu na očích uvidím, aby měl na Slovensku na co vzpomínat. Jsme tak spokojení. V tomto okamžiku nám opravdu nic nechybí. Pořád moc a moc toužím po miminku, ale čekání už mě zase tak moc netrápí. Naopak se utvrzuji v tom, že náš vztah je vážně báječný, stále harmoničtější a že ta chvíle v budoucnu přijde. Čtyři dny utekly jako voda a my se brzy ráno musíme zase loučit. Loučení nesu těžce, asi jako každý. Je mi jasné, že následujících deset dní pro mě bude nekonečných, i když mě čeká spousta práce. Aspoň nebude čas moc tesknit.

*Nehnuli
jsme se
od sebe ani
na minutu.
Pořád
jsme spolu
a užíváme si.*

Pár dní po Petrově odjezdu se ráno budím se staženým žaludkem. Necítím se ani trochu dobře, nejsem vůbec ve své kůži.

„Asi jsem něco špatného snědla,“ říkám si při vypravování do práce. „Nemůžu přece hodinu před začátkem směny zavolat šéfové, že nepřijdu, to nejde,“ brblám si pod nosem sama pro sebe. Snažím se svůj bleďý obličej zakrýt výraznějším make-upem a do práce tentokrát nejedu autobusem, ale jdu pěšky. Doufám, že se mi na čerstvém vzduchu udělá lépe. Čeká mě dvanáctihodinová směna, musím se dát do pořádku. Mám na starost zákazníky, zboží a pokladnu, a to vyžaduje soustředění. Navíc k mému povolání prodavačky v módním obchodě patří působit na všechny vesele a usměvavě. Dlouhá procházka mi však ani trochu

nepomohla. Samozřejmě se snažím před šéfovou a kolegyní Lucií dělat, že se vůbec nic neděje a že jsem na dnešní směnu normálně připravená. I když přetvařování je obtížné, zdá se, že zabralo a nikdo si ničeho dlouhé hodiny nevšiml. Až před obědem si mě šéfová Táňa zavolá k pultu, kde vybaluje zboží, a s vážným výrazem v obličejí se mě zeptá: „Janičko, jsi v pořádku? Jsi celá bledá a pozoruj na tobě, že ti není vůbec dobře!“

„A jéje, můj figl zřejmě nevyšel,“ odpovídám jí s lehkým úsměvem a pokračuji. „Už od rána se necítím moc dobře, asi jsem něco špatného snědla, anebo je to tím strašným vedrem.“

Říká mi, že pokud se vážně necítím, tak ať si na zbytek dne vezmu dovolenou. Do konce směny to tady ve dvou zvládnou. Její nabídku s povděkem přijímám, balím si věci ze skříňky a tentokrát čekám na autobus, abych byla co nejrychleji doma v posteli. Mezitím píšu Petrovi na chat, že dnes už mám padla a že se jdu domů pořádně vyspat, abych byla zítra zase fit.

K večeru už mi je o něco lépe, ale stále to není ono. Promítám si v hlavě, co vše jsem měla včera k jídlu, abych zjistila, v čem je problém. Nic mě ale nenapadá. Při přemýšlení si беру do ruky diář, abych si poznačila brzký odchod domů. Když tak listuji zpátky, abych si spočítala, kolik hodin mám za týden odpracováno, vykulím oči. Srdce se mi rozbuší, div ho nemám až v puse. Kdy jsem měla naposledy menstruaci? Nořím se do počítání. Ale ať počítám, jak počítám, nemůžu se dopočítat. Zjišťuji, že mám už několik dní zpoždění.

„Panebože, co když jsem těhotná?“

Okamžitě píšu své veliké kamarádce Pavle, se kterou si vždy a o všem povídáme. Ta mi radí, ať si jdu koupit těhotenský test. Hned jí pak mám dát vědět, jak to dopadlo. Sotva si tuhle radu přečtu, už už si nazouvám boty. Se širokým úsměvem a nadějí se vydávám do supermarketu, který mám pár metrů od domova, přímo sprintem. Jen ať si nikdo ničeho nevšimne. Přidávám k těhotenskému testu ještě i větší nákup. Cestou si pročítám návod, jak test správně použít. Doma odkládám plnou tašku na zem, sedám si do obývacího s testem v ruce a přemýšlím, co dál.

„Kéž by tu se mnou mohl být Petr,“ povzdychnu si. Měl by o tom vědět. Nechci mu nic zatajovat, to by nebylo fér. Rozhodla jsem se mu vše říct, protože tak je to prostě správné. Čekám proto na naši večerní

hodinu, kdy se vždy scházíme na chatu. Začínám otázkou, jak se měl v práci, chvíli si píšeme o běžných věcech. Když už ale pomalu dochází řeč na to, jaký den jsem měla já, píšu mu, že mu musím něco důležitého říct. Že bych sice chtěla počkat, až přijede domů, ale že už to další dny prostě nevydržím.

„Co se, pro pána krále, zase děje?“ reaguje netrpělivě.

„Prosím tě, nic to nemusí znamenat, neděs se, ale mám už zhruba týden opožděnou menstruaci,“ píšu mu. Trvá několik minut, než tuto zprávu odesílám. Zahlcuje mě mezitím otazníky. Nezbyvá mi tedy nic jiného než stisknout enter. Netrpělivě si točím pramínkem vlasů, srdce tluče jako o závod, čekám na odpověď.

„To si děláš srandu, že jo?“

Přesně tohle jsem čekala. Píšu mu, že už mám koupený těhotenský test a že mu hned zítra ráno dám vědět. Cítím se trochu provinile, protože jsem na něj jen tak vyhrkla takhle důležitou zprávu, aniž by na to byl nějak připraven. Ale už to nejde vzít zpátky. Hned ráno si udělám test a pak se teprve vše rozhodne.

Je půl šesté ráno. Sedím v ložnici na kraji postele a netrpělivě čekám. Mám smíšené pocity a jsem celá nesvá. Hlavou mi běží spousta myšlenek.

„Co když bude test pozitivní? Co tomu řekne Petr? Zvládneme to?“ Anebo: „Co když bude negativní? Co když jeden z nás třeba vůbec nemůže mít děti?“

Petr mě opět netrpělivě zasypává spoustou otazníků. Začínám se bát, že je to na něj všechno moc rychle. Přece jen to může být velká životní změna. Když konečně uběhlo těch pár dlouhatánských minut, jdu pomalu zpátky na toaletu, kde mám na polici položený test pravdy.

„Kéž by tu teď se mnou Petr byl,“ povzdychnu si. Přijde mi to tak na nic, řešit tuhle situaci na dálku. Nezbyvá než se vzchopit a na test se prostě podívat. Opatrně se nakláním nad test – negativní. A mé pocity? Obrovská prázdnota, kterou pocítuji jako nikdy, a hlavně zklamání. Petr, ten si samozřejmě pořádně oddechl. Ne že by si dítě nepřál, ale určitě ne takhle brzy.

„Asi to tak má být,“ říkám si se slzami v očích, když test vztekle zahazuji do koše.

Po kontrole na poliklinice
v den mých narozenin

„Ale proč stále nepřišla menstruace? Už je to tak dlouho, to přece není možné!“ Celé ráno mi to vrtá hlavou. Petr se už musí vrátit k práci. Jen mi napsal, že si o všem promluvíme, až bude doma, a at se okamžitě objedná na gynekologii. Vyšetření prozatím nechávám „plavat“, protože můj gynekolog má právě dvou-týdenní dovolenou. Svě zklamání si jdu vybit do práce. Trochu to pomáhá, i když při pohledu na ostatní maminky a děti mě velice mrzí, že to dnes nevyšlo. Ale i tak věřím tomu, že se brzy dočkám.

„Luci, mě tak píchá v podbříšku!“ stěžuju si o tři dny později kolegyni v práci. Lucku mám v práci nejraději. Vždy si s ní mám co říct a beru ji jako svoji letitou kamarádku, i když už je to máma dvou větších dětí. Stěžuju si jí, protože poslední tři dny mě podbříšek opravdu silně bolí. Gynekolog má ještě dovolenou, a tak si říkám, že bych se měla obrátit aspoň na svého „obvodáka“, abych něco nezanedbala. Děsí mě představa, že bych třeba nemohla otěhotnět. Od chvíle, co jsem ve svém životě zaznamenala tu prázdnotu, už uvažuji pouze takhle. Dokonce jsem si vyndala i piercing z pupíku, protože jsem slyšela, že s piercingem je menší pravděpodobnost otěhotnění. Čtvrtý den, kdy mám v práci dovolenou, přece jen na rady rodičů a kolegyní praktického lékaře navštěvuji a sděluji mu svůj problém.

„Nejste náhodou těhotná?“ ptá se mě, když jsem se zmínila i o vynechání menstruace.

„Moc bych si to přála, ale test vyšel negativní,“ odpovídám sklesle.

Rozhodl se tedy, že mě pošle na ultrazvuk břicha na polikliniku. Ani on nechce nic podcenit, dokud nepůjdu na vyšetření na gynekologii. Kontrola je naplánována zrovna na den, kdy se má Petr vrátit ze Slovenska, a já právě oslavím dvacáté druhé narozeniny. Vzala jsem si do hlavy, že tohle je určitě osud. Jeho návrat na moje narozeniny ne-

bude jen náhoda. Byl by to ten nejkrásnější dárek na světě, kdyby mi přesně v den mých narozenin oznámili, že jsem těhotná. Ta představa mě dělá tak šťastnou a rozjasněnou, že nedovedu myslet na nic jiného.

Následující dny mám volno. I přes neustávající bolest v podbříšku si mohu užívat odpočinku a také se připravovat na Petrův návrat. Tentokrát už má konečně zůstat doma, což mě velice těší. Další odloučení už bych asi opravdu nezvládla. Chci si s Petrem co nejvíce užít krásné léto.

„Je ti dvacet dva let, všechno nejlepší!“ přicházejí mi už od rána spousty gratulačních zpráv od rodiny a přátel. Já ale vstávám s úplně jiným pocitem než s tím, že jsem zase o rok starší. Myslím jen na třináctou hodinu, kdy mám být na poliklinice. Petr přijel hned brzy ráno. Na kontrolu chce jít samozřejmě se mnou, aby věděl, co se děje. Je to od něj hezké. Cítím v něm velikou oporu. Už jeho návrat je krásným dárkem k narozeninám. Dostala jsem nádherný řetízek s motýlkem, ke kterému dodal: „Teď už mi nemůžeš uletět.“ Cítím se jako v romantickém filmu.

Konečně vyrážíme na polikliniku. Venku je tak strašné horko, že si cestu raději krátíme autobusem. Není v něm sice o nic lépe, ale aspoň se na polikliniku dostáváme rychleji.

„Co kdyby mi řekli, že jsem těhotná, co bys dělal?“ ptám se, když vcházíme do budovy.

„No, byl bych rád, i když by to bylo takhle rychle,“ říká Petr přesvědčivě, čímž mě alespoň utvrzuje v tom, že ať už ultrazvuk dopadne jakkoli, nemusím se bát mu to oznámit.

V čekárně na sedačce se držíme za ruce. Jsem netrpělivá. Když mě po pár minutách sestřička volá do ordinace, dávám Petrovi pusku a rázně vcházím dovnitř. Vítá se se mnou velice sympatická a milá paní doktorka, což mě hodně uklidňuje. Odkládám si, lehám si na lehátko a popisuji své dlouhodobé bolesti v podbříšku.

„Tak se na to podíváme, slečno,“ říká paní doktorka a začíná mě vyšetřovat. Dlouhé minuty mlčí a to je pro mě ještě více stresující.

„Nevidíte tam náhodou miminko? S přítelem se o ně chceme začít snažit, a tak mě napadlo, jestli se už nepodařilo,“ ptám se se strojeným úsměvem.

„Musím vás zklamat, miminko bohužel nikde nevidím, je mi líto,“ odpovídá mi po pár vteřinách. „Jedná se zřejmě o gynekologický pro-

blém. Bude nejlepší, když si zajdete na prohlídku. Z mého hlediska je v břiše vše v pořádku,“ pokračuje.

Jsem zklamaná. Chci zakrýt slzy, které se mi nezadržitelně derou do očí, a rychle odejít. Oblékám se. Čekám na zprávu, sedím na lehátku jako tělo bez duše a jsem z celých narozenin hodně rozladěná.

„Nebojte se, to půjde. Příště se to určitě povede,“ říká sestřička. Dobře poznala, co mě trápí. Ale já ji skoro nevnímám, i když je tak hodná.

„Tak co?“ vyhrkne Petr netrpělivě, jakmile vyjdu ze dveří ordinace. „Budeme mít miminko, nebo ne?“

„Ne, nebudeme, a už se na toto téma nechci bavit,“ odseknu mu docela vztekle a dělám, že jsem nad věcí. Uvnitř je mi ale velice smutno. Petr na mně zklamání vidí. Zastaví mě, obejmeme a uklidňuje, že příště se nám to určitě povede. Začíná se svými oblíbenými vtípkami. Vysazuje si mě na záda a běhá se mnou tak dlouho, dokud se nezačnu zase od srdce smát. Když přijdeme domů, upozorňuji ho, že dokud nebudu mít stoprocentní jistotu od gynekologa, že opravdu nejsem těhotná, tak nebudu brát antikoncepci. Pořád se nechci vzdát myšlenky na těhotenství, protože cítím, že se se mnou něco děje. Že je se mnou něco jinak.

O čtyři dny později, abychom se odreagovali, zvu k nám domů příbuzné na narozeniny. Miluji tyhle rodinné sešlosti. Všichni se cpou dobrým jídlem, vyprávějí v dobré náladě různé zážitky. Ale hlavně jsme všichni spolu a na nic špatného a smutného, co se nám právě v životě odehrává, aspoň na chvíli nemyslíme. Je to taková záplata na mé zklamání. Hodně mi to pomáhá.

O několik dnů později už netrpělivě sedím v čekárně na gynekologii. Je to už vážně moje poslední naděje zjistit, jestli to, co si myslím, že se ve mně děje, je pravda, anebo zoufalá myšlenka zafixovaná hluboko v mojí hlavě. Po vyzvání si nervózně odkládám a dívám se na plakat s ženou držící v náruči dítě.

„Prosím, ať to vyjde, prosím, ať to vyjde,“ opakuji si pořád dokola se stisknutými pěstmi.

„Tak co vás trápí, slečno?“ zeptá se mě gynekolog, ke kterému chodím už několik let.

„Dlouho se mi nedostavila menstruace a mám už několik dní silné bolesti v podbřišku. Ale na ultrazvuku mi řekli, že těhotná nejsem.“

Po několikaminutové prohlídce mi pan doktor říká: „Těhotná opravdu nejste.“

Opět další rána, přímo do zad. Už to opravdu vzdávám. Cítím už jenom velký vztek.

„Jak dlouho už máte to zpoždění?“ vyptává se.

„Dva měsíce,“ odpovídám mechanicky, když se pomalu a s brekem zvedám z lehátka.

„A snažíte se momentálně o miminko?“ ptá se ještě naposledy, jako by chtěl situaci nějak zachránit.

„Ano, už nějaký den neberu antikoncepci.“

Poslal mě tedy za sestřičkou, která mi píchla injekci na rozjezd menstruace, a pro jistotu ještě na odběr krve. Pro výsledky si mám zavolat po víkendu.

„To už je asi beznadějně, že?“ ptám se zoufale.

„Nikdy neříkejte nikdy,“ usměje se na mě mile sestřička a připomene mi ještě jednou, ať si hlavně po víkendu nezapomenu zatelefonovat, jak dopadly výsledky odběru.

Samozřejmě že v pondělí nemám potřebu ani chuť někam volat. Ne že bych zapoměla, ale ztratila jsem už veškerou naději, takže proč?

„Pokud se plod neukázal na ultrazvuku, stejně mi řeknou to samé co v pátek,“ brblám si pod nosem při vaření oběda Petrovi, který má přijít každou chvíli z práce. Po cestách na Slovensko si našel práci, kterou má hned za naším domem. Na pauzy chodívá domů. Byla jsem vždy velice důsledná ohledně svého zdraví, ale tentokrát vím, že už to nemá cenu, a než si ještě víc kazit den, tak na to prostě nebudu myslet, a až zase někdy přijdu na gynekologii, řeknu, že jsem na to jednoduše zapoměla. I tak mám neustálé nutkání sledovat mobil. Když Petr přijde na oběd domů, nachystám mu jídlo a povídáme si, jak se mu v práci daří a co dnes dělá. Prostě normálka. Najednou mi začne zvonit telefon. Srdce se mi zastaví. Doslova letím pro telefon z kuchyně do obývacího pokoje. Nemusím se ani dívat na displej. Hned po zazvonění vím, že mi volá sestřička výsledky z gynekologie, a je mi jasné, že kdyby nebyly pozitivní, tak by přece netelefonovala. Jsem radostí tak bez sebe, že se začínám culit od ucha k uchu. Oči mi přece jen sjely na displej. Vidím, že opravdu volá gynekologie.

„Ano prosím, Ryšánková,“ představím se a napjatě čekám na odezvu. Sestřička mě lehce kárá, proč jsem si o výsledky nezavolala sama, jak mě žádala, a dále povídá.

„V krvi máte lehce pozitivní výsledek, ale nevíme, jestli je to začátek těhotenství, anebo reakce na injekci na menstruaci, kterou jste dostala. Dostavte se, prosím, zítra na další odběr a na pozitivě naplánujeme další kontrolu.“

Zavěším, pokládám telefon, dívám se na Petra vytřeštěnýma očima a potichu říkám: „Tak možná jsem těhotná!“ Začnu lítat po celém bytě. Jsem tak šťastná! Já to prostě věděla! Petr je zaskočený snad ještě víc než já a samou radostí jáásá se mnou. Probudil se v něm úplně jiný člověk. Ten, který se těší na své dítě a na životní roli otce. Druhý den, hned brzy ráno, vstávám nedočkavě. Jak odběry krve špatně snáším a nemám je ráda, tentokrát se na něj těším. Sestřička mi řekla, ať si pro výsledek přijdu hned zítra odpoledne, kdy otevírají ordinaci. Už teď se nemůžu dočkat.

„Táni, dnes musím odejít nutně o něco dřív z práce, mám prohlídku na gynekologii,“ vysvětlují šéfové hned na začátku celodenní směny.

„Jasně, není problém, aspoň konečně budeme vědět, co to s tebou je,“ odpovídá mi s úsměvem.

Celý zbytek směny se Táňa a další kolegyně Katka dohadují, co se tak asi se mnou děje. Určitě jim to je více méně jasné, ale aspoň je zábava. Sice to nechci zakřiknout, ale nakonec mi to nedá a ještě před odchodem jim vše říkám.

„Možná jsem těhotná, dnes se to potvrdí.“

Holky mi gratulují a já je prosím, ať mi drží palečky, že se hned po kontrole vrátím do práce na zbytek směny a vše jim povykládám.

„Janičko, pokud máš ale takové problémy a na ultrazvuku nic nebylo vidět, může se jednat o mimoděložní těhotenství,“ ještě mě připravuje na možný vývoj situace Táňa, aby mě nic nezaskočilo. Začínám mít docela velké obavy. Cestu na gynekologii jsem pořádně nervózní.

„Musí to prostě vyjít,“ opakuji si celou cestu.

Čekárna je prázdná a sestřička mě hned posílá do kabinky. Když vcházím do ordinace, jsem napjatá, jako struna. Lehám si opět na lehátko a čekám, co se dnes dozvím.

S Petrem na oddělení
gynekologie – už jako rodiče

„Jste těhotná,“ pronáší gynekolog bez okolků.

„Vážně? Opravdu?“ Cítím, jak mi po tváři tečou slzy. Jsem v tak radostné euforii, která se prostě nedá opsat. Lékař mě prohlíží a poté mě poprosí, abych se ještě posadila.

„Jste sice těhotná, ale plod v děloze nevidím, takže se může jednat o mimoděložní těhotenství, je to tak padesát na padesát. Pošlu vás proto na gynekologii do nemocnice, kde zůstanete na pozorování.“

Překvapeně na něho hledím a nemůžu uvěřit vlastním uším. Proč mi vždycky něco musí zkazit radost, proč vždycky přijde nějaká komplikace? Nedokážu si to vysvětlit, ale rozhodně to nevzdávám. Svému těhotenství budu věřit na sto procent. A taky budu věřit, že všechno dobře dopadne. Cestou volám Petrovi. Slíbil mi, že odpoledne, hned po práci, za mnou přijde a přinese mi věci. Pak také volám kamarádkám, které se mnou naplno soucítí. Nezapomínám ani na šéfovou Táňu, které oznamuji, že dnes už se do práce nevrátím. Všichni mi moc drží palce, aby to dobře dopadlo.

Přicházím na lůžkové oddělení na gynekologii, kde ukazuji svoji žádanku k hospitalizaci. Na pokoji jsem sama. Nikdy jsem v nemocnici neležela, natož sama se svými myšlenkami. Navíc nemám absolutně ponětí, co se vlastně bude dít dál. Je mi jasné jedině to, že chci dítě. O něco později mi přichází sestřička odebrat krev na další testy. Ty rozhodnou, jestli se opravdu jedná o mimoděložní těhotenství, anebo je vše v pořádku. Já si samozřejmě nic špatného nepřipouštím, ale i tak je ve mně malá dušička. Nedokážu si představit, že bych měla zrovna takhle přijít o plod a o šanci dát nový život. Tohle přece nemůžu dovolit, nedokázala bych se s tím psychicky smířit. Ani rodiče ještě o ničem nevědí, nemám zatím odvalu jim o tom říct. A vlastně zatím ani není o čem.

Odpoledne odpočívám, když vtom mi klepe na dveře Petr. Nese mi pyžamo a hygienické potřeby. Je zvědavý, stejně jako já. Pořád dokola spekulujeme, co bude dál a jak to vše zvládneme. Uprostřed našeho povídání přichází do pokoje sestřička a oznamuje mi, že HCG v krvi roste, takže to vypadá velice nadějně. Ale bolesti v podbříšku, které mě stále trápí, by zase mohly znamenat opak.

„Zítřka vám uděláme další odběr a pozítří ultrazvuk,“ dodává. Takže se vlastně nic nového nedozvídáme. Musíme proto s Petrem stále jen doufat. Před večerí přichází na pokoj další těhotná pacientka. Jmenuje se Klára a bojí se, jestli ve třetím měsíci nepřišla o miminko a zda je všechno v pořádku. Silně krvácí, a tak také skončila v nemocnici. Ráno ji čeká ultrazvuk. Obě jsme velice nervózní. Hned jsme si padly do noty. Večer si dlouze povídáme. Než se nadějeme, je skoro ráno. Skvěle si rozumíme. Jsme ve stejném věku a obě nastávající maminky, stále si máme co říci. Já už se za těhotnou samozřejmě počítám také. Přejeme si navzájem, ať je všechno v pořádku, a slibujeme si, že jednou vyjedeme společně s kočárky na procházku. Je to vážně nádherná představa. Před spánkem se ještě dívám na svůj oblíbený seriál, kde vystupuje postava jménem Stella. To jméno mě uchvátilo; pokud budu mít holčičku, pojmenuju ji tak. Seriál končí, já usínám a slyším, jak nad námi o patro výš pláčou novorozená miminka. Neuvěřitelně mě to dojíhá.

Brzy ráno mě budí sestřička. Stojí nade mnou s připravenou injekcí, aby mi opět odebrala krev, zda HCG roste. Tento odběr má být rozhodující. Konečně, už jich bylo opravdu hodně a já jsem pořádně trpěla. Výsledky mají být nejdříve za dvě hodiny, čekání je vážně nekonečné. Pokouším se zabít čas dlouhou sprchou, vykládáním si s Klárou a chatováním s kamarádkami. Dozvídám se, že má sestřenice Lucka je také těhotná. Ta má ale své štěstí už potvrzené. Tak moc jí závidím. To by bylo super, kdybychom měly obě miminko zhruba ve stejný čas. Hned jí píšu, že zrovna ležím v nemocnici a čekám na potvrzení svého těhotenství. Je radostí úplně bez sebe a moc mi drží palce, tak jako všichni ostatní. Ranní vizita konečně přichází na pokoj a s ní i výsledky mého odběru krve.

„HCG vám krásně roste, ale ještě musíme počkat na zítřejší ultrazvuk, ten ukáže nejvíce, zatím je to pořád nejasné,“ oznamuje mi mladá paní doktorka.